

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Олександр Нагорний

ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

I. Про конституціоналізм в Україні і світі

Якби в Україні після двадцяти років незалежності та понад двох десятиліть приватновласницьких ринкових перетворень, які мало що корисного привнесли до національного ринку товарів, капіталів, робочої сили та ідеологій завдяки реформам, задекларованим демагогами західного штабу, та раптом знову народові було б запропоновано проскніти, проповзти на грані фолу отой самий шлях у нікуди, то, вірогідно на 99%, соціального вибуху вже не оминуть.

Межа терпіння національної свідомості, і не в останню чергу свідомості учорашнього ментального радянського громадянина, що його разом було загнано у глухий кут безправ'я, відвертого грабунку, розтоптаного достоїнства, безгрошів'я, злиднів, бездуховності й жебрацтва на тлі відверто задемонстрованих, неоподаткованих статків «верхівки», напевно, скресла б революційним «Чорнобилем».

Направду, реальність є такою, що ані тіньовий, ані легальний капітал вже не отримають шанс інвестувати у високотехнологічну, конкурентоздатну українську економіку, бо її національну сутність уцент витравили «друзі»-конкуренти із заходу, з півночі й зі сходу, а отруїли нестримною скнарістю власні нафто-газо-доларові нувориші з антиукраїнським ідеологічним підмурівком у мізках, і з мошонками за рубежем, – грабіжники без докору і без сумління, що вони заприсяглися на вірність певним колам ім'яреків. Вони й раді були би спекатися своїх «патронів», та рештки совісті, мабуть, не дозволяють...

Один із варіантів сучасного розвитку економічних та суспільно-політичних потрясінь в Україні, що збурить революційні процеси, називається немирний етап української національної буржуазно-демократичної (ліберальної/лібертаріанської) революції. **Рушійною силою, авангардом, ідеологом і технологом-виконавцем цієї революції постане клас дрібних і середніх власників товарів, капіталів і робочої сили – українське підприємництво, яке на відміну від, скажімо, польського має вікопомні республіканські традиції боротьби за власне виробництво й за власні ринки збуту, але в першу чергу за громадянську незалежність. А опісля соціальних випробувань 2011 року до цих процесів долучатся так само доведені до відчаю пенсіонери, творча інтелігенція і уся ошукана бюджетна сфера виробництва і надання послуг.**

Здавалося б, немає сенсу говорити нині про конституцію (основний закон) держави, яка ще не сповна свідомо незалежності з огляду на антиринкову ментальність освіченого найманого працівника, що притаманно

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

кожному громадянину як суб'єкту права, як «джерелу влади». Адже мало кому достеменно зрозумілі і на макрорівні, і на рівні окремого громадянина чи сім'ї такі високі матерії, як конкуренція, свобода й відповідальність за себе, за сім'ю і за державу, як ризики і програші, як задоволення попиту й потреб власним, оподаткованим коштом. Адже до сих пір країна не визначилася з суспільно-політичним устроєм держави за наявності усіх ознак компраторського, олігархічного, монополістичного капіталізму з його тотальним руйнівним впливом на національну свідомість і незалежність від чужинського капіталу, товару й ворожої українству ідеології.

Тож у процесі критики системи без історичних фактів не обійтися. Понад два століття тому «батьки-засновники» – учасники конституційного конвенту США розробили і затвердили першу і до сьогодні єдину Конституцію Сполучених Штатів, яка складалася з преамбули та семи статей. Цікавим є, до речі, той факт, що цю Конституцію було введено лише два роки по тому – 4 березня 1789 року. Тобто люди пробували, приміряли до життя, осмислювали, опрацьовували помилки...

Достойне поваги устремління архітекторів Нового Світу тих часів, їхнє натхнення та бажання в єдиному пориві утворити монолітну державу – гаранта прав, свобод і волі власних громадян і подати позитивний приклад націєтворення навіки.

Так попри сучасну мовну однорідність та ментальну монолітність населення Сполучених Штатів, яке у пошуках свободи складало вихідці з різних народів і континентів, стався федеративний устрій та конституційовані законодавчі права суб'єктів федерації, аж до, здавалося б, курйозних фактів в царині місцевої законотворчості. Натомість США, як моноліт, розрослися до неймовірних меж, а увесь світ відчув на власних кишнях переваги єдності протиречливих трендів у процесі національного державотворення.

Долар панує на усіх континентах. А це є найголовнішим доказом переваги здорового глузду і прагматичного, а не kwasного патріотизму з притаманним йому пересмикуванням істини з огляду на чужий історичний досвід і на власну безпорадність на праісторичній власній території.

Північно-американське ноу-хау полягає у тім, що там, за океаном, вільні й рівні люди власним трудом вижили, вигодували нащадків, надали притулок тим самим українцям, зіграли з ними у «бридж» і полонили у власних інтересах, будуючи легітимну систему експлуатації, спекулюючи і виграючи у конкурентів, які зациклилися на споконвічному піврабському ментальному рівні. Було практично доведено до супердосконалості, що федерація може стати імперією, якщо понад усе запанує держава, що вона гарантує триєдність прав на життя, свободу і приватну власність.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Саме ці три речі республіканського буття й ідеологічного сенсу у рівнозначному розумінні усіх членів спільноти дають право кожному проголошувати: БОГ ЛЮБИТЬ АМЕРИКУ. Вірніше сказати, американці люблять Бога, який не може не любити Америку.

Демократія по-американськи, про що не стомлюються інстинктивно, на вегетативно пригорованому фальцеті, повторювати гори «патріотів» України, нестримно й щодня стається там на клітинно-мембранному, на інформаційно-духовному рівні свідомості, яка генетично викристалізувалася зі власної відповідальності за все і вся, завдячуючи розподілу й незалежності влад, федералізму та судовому конституційному наглядюві.

А хіба у Великій Британії аналогічні принципи колись не діяли? Розуміється, після перемоги буржуазної революції.

Історичний досвід найбагатшої і найупливовішої у суспільно-політичному, фінансово-економічному, ідеологічному та військовому плані країни світу – Сполучених Штатів Америки підтвердив саме такий шлях до злагоди у суспільстві, до заможного життя власним коштом, до реальної демократії для громадян. І найсуттєвіше, що свого часу зажадала громадськість США від Конституційного Конвенту, – це Біль про права: перші десять поправок, які закріпили основні політичні, особисті й процесуальні права громадян.

Особиста свобода кожного, хто ступив на північноамериканські терени, постала, як підвалина й причина цілковитої одностайності народу й самодостатності Сполучених Штатів, які утворилися на преріях, густо замішаних на крові й на потові у процесі війни за незалежність 1775-1783 рр. Треба було мати мужність, аби протистояти монархічній, консервативній аж до середньовічних тортур Європі, аби конституювати переможний результат буржуазної революції, чи не найпершої у світі, яка встановила панівне становище легального й відповідального бізнесу в політиці, у промисловості й у аграрному секторі.

Перемога північноамериканської ліберальної демократії у громадянській війні 1861-1865 рр. остаточно ліквідувала рабство й перепони на шляху тотальної капіталізації суспільства. Рівність можливостей замість аристократичних привілеїв опанувала соціумом. При цьому як завжди на початках проблеми часто вирішувалися за допомогою грубої фізичної сили, помноженої на кольт, а згодом – особистою конкурентоздатністю кожного у процесі ринкових стосунків.

Таким чином, витоки державної незалежності, національного самоусвідомлення і становлення самодостатності живлять три невід'ємні чинники: ідеологія, право й історичні особистості.

Томасу Джефферсону, третьому після Джорджа Вашингтона та Джона Адамса Президентів США, як просвітителю, як ідеологу і нормотворцю

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

ринкової моделі демократії, судилося бути автором проекту Декларації незалежності Сполучених Штатів і співавтором найпрогресивнішої американської конституції.

Характерною рисою конституційного процесу в усіх цивілізованих країнах є перемога над плебейством духу: філософська, ідеологічна, психологічна і соціальна. Адже покірність і самоприниження перед владою чи обставинами життя до розвою правдивої свободи і багатства, а значить, до громадянського суспільства, у жодному випадку не призвели.

Ми в Україні маємо право пишатися тим, що хрещеник Гетьмана Мазепи, генеральний писар, а потім Гетьман козаків у турецькому вигнанні Пилип Орлик у Бендерах створив першу Конституцію української держави («Вивід прав» України) і таким чином вже 1710-го року провістив правові засади незалежної української держави, спроектував структуру законодавчої, виконавчої та судової влади. Проте політ думки національного мислителя, який не мав достатньої влади, належного економічного й соціального базису, а тільки лиш козацьке військове товариство, так і закляк у тенетах імперськи підневільної України, яку то задобрювали, то розшматовували, то експлуатували чужинці на тлі безперервних чвар і зрадництва своїх.

Не сталося повнокровної нації і незалежної державності в Україні і в історичну добу 1917-1920 рр. попри наявність Конституції УНР 1918 р. В ті самі часи Фінляндії, Польщі, Прибалтійським країнам таки вдалося вибороти свободу.

Без українського пана, буржуа ані нація, ані жадана демократія, ані спрагла свобода не пустили коріння на північному Причорномор'ї. Агресивна більшість українського народу, заздрісного, беспорядного, боягузливого і ненависного до **хазяїна**, під облудне нашіптування холуйської малоросійської інтелігенції воліло ефемерного казкового багатства й чудодійного меценатства задарма й на віки-вічні. Так бажалося й хотілося достатку, ось тільки лиш би не зв'язуватися з приватною власністю і не брати на себе ризики й відповідальність.

Національне підприємництво XIX-XX ст.ст. самостійно не витримало натиску філософії та ідеології безправ'я, підлості й наглоти українського, пригodoваного московством правлячого плебсу та пана-товариша большевіка і полягло на погості кривавих розбірок.

Як суспільно-політичний, етно-моральний і соціально-економічний феномен нація відбувається, стверджується і розквітає, стає повноправним «гравцем» на світових ринкових полях тільки лише за умови розвитку цивілізованих ринкових відносин. За відсутності ринку нації не сформувалися, приміром, ані у місцях проживання аборигенів Австралії, ані на північноамериканському чи південноамериканському

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

континентах, чи деінде, якщо місцеве населення не сягнуло державності й не пережило монархії, не доросло до громадянства.

Тож правдива НАЦІЯ – це є гармонійне поєднання, триєдність громадян, держави і права. При цьому громада (громадяни, а не абстрактний «народ»), як суверен і влади, і прав, і свобод, дбає про рівність можливостей в конкуренції кожного (у тім числі й негромадян, відповідно до рівня цивілізованості), визначає навіть не міру праці й споживання (бо ці речі практичному обліку не піддаються), а систему й характер зносин і пріоритетів у взаєминах між правами й обов'язками держави і громадян, працедавців і найманих працівників, громадян і негромадян.

Олександр Нагорний ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

II. Мізерія сучасної української влади

Навіть у ХХІ столітті при повній формальній державній незалежності Україну опанували перероджені партійно-комсомольські духовно-плебейські «демократи» й узурпатори власності. Відтак привселюдні галасування псевдодемократів типу «ми проти пана і проти холопа!» парадоксально вивищують національного холопа перед глобальним «паном» конкурентоспроможних «сусідів» і «друзів». Мовляв, ми, босота, піснями, гаслами й шапками їх закидаємо, буцімто, третього не дано. Але їм, грантожерам, напевне, тільки цього було й треба.

Коли національне підприємництво і як інтелектуальна, і як економічна, і як ментальна сила опанує національний інформаційний простір, ба, навіть гірше, коли справа дійде до барикад, питання «з ким ви, панове-товариші?» не стоятиме. Істина вималюється голою як «король» загальнонаціонального обидлення, а не збагачення. А громадяни-республіканці питають з кожного «патріота» у казенному кріслі: «Звідкіля шалені статки й благополуччя у «праведних» неплатників податків?».

З віку в вік, за хутірською логікою здорового глузду, хитромудро підкуплені і підготовані тутешні політикани налаштовані злобливо проти українського національного пана й гроблять українського національного пролетарія. Тож, куди таким, гнаним, подітися, якщо вони приречені виробляти хліб і товар, обслуговувати, годувати і вдягати країну і пів-Європи, як колись? Вихід один: брати відповідальність на себе, а значить, брати владу до хазяйських рук.

Підприємці, які зіп'ялися на бізнесові ноги власним коштом і хистом, знають як ніхто інший, чого хочуть і до чого прагнуть ідейно безхребетні новітні мальчиші-кибальчиші та мальчиші-плохиші: влади і держави для власного багатства, де нормальні господарі батрачили б, а

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

вони, бездарні й «безгрішні» на бюджетних лантухах дежимордили б і над панами, і над холопами, і над середняками.

Єдине для цього клану невтямки, що жадність не знає меж і є згубною, а дармівщини для усіх нероб, гультіпак, п'яндиг і хитровишиванців при державній годівниці ніколи достатньо не буде. І це за визначенням є українська загальнонаціональна біда, бо бездарність, бездуховність і наглість – це антинародні й агресивні явища і лиця саме тому, що, як сказано англійською, «фейсом не вийшли».

Досить нагадати тезу, що її справедливо відзначив ще Карл Маркс, а вже тепер повторював В. Чорновіл: до приватної власності ще треба дорости, а національну буржуазію слід плекати, бо без неї нікому ні державу збагатити, ні націю відродити.

Сучасні суспільно-політичні процеси в Україні засвідчили, що владну колоду карт тасують однотипні особи середньої масті з ментальністю деморалізованих чи не сповна націоналізованих плебеїв та хапуг. В середньому, воно, середнього роду й мислі, іншого шляху ніж відняти й поділити награбоване та те, що залишається після тоталітаризму, не відає. Наостанок воно ще й мріє вкарбувати власні імена на артефактах від шумер і від трипілля...

Завдання-мінімум успішно виконано: відняли усе, що змогли, розподілили між трьома олігархіями (ліві, праві і центристи). Залишається вилучити «гарячі каштани» і навішати на шию нещасних співгромадян: борги та відповідальність за тотальну вседержавну злочинність і несправджені надії іноземних фондів та інвесторів у прискоренні всезагального винищення українського національного товарного виробництва. Хапати усі хапали, а взяти відповідальність на себе жоден не насмівився.

Україна, її громадянство не раптом, а планомірно, опинилися долілиць, розпластані, згвалтовані несвідомими істинної приватної власності нуворишами, що, за звичкою, вважають загальнонародне — державним, цебто майже своїм, і воліють запанувати на «амністованій» приватній власності, що надбана не тяжкою працею, а псевдолегітимними засобами корумпованого можновладдя. Такий воістину цирковий трюк означає в'їзд у рай земний на чужих мощах. Бо знекровлений ідеологічно власний нарід виявився не рівноправним ринковим гравцем, а іграшкою в руках і на язиках надзвичайно жвавих спритників – вихованців більшовицької ідейно-філософської тоталітарної школи.

Ось як оцінюють комуністи в особі Н. Волошина нинішню ситуацію в Україні: «Отож контрреволюційний переворот здійснено. До влади прийшла кримінальна, компрадорська буржуазія. Саме їй терміново знадобилася нова Конституція, яка б закріпила її класові інтереси в частині відкритої експлуатації та «законного» привласнення створених руками трудового люду

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

багатств» [Н. Волошин Не лукавте, панове буржуазні демократи! – Голос України, 12.03.1996].

Отак вони, комуно-соціалісти, спільно з аграріями та недоринковими парвеню самі про себе. Адже фактична влада усіх рівнів залишається у них. Саме завдяки їхнім законам українські товаровиробники приречені на збиткове сальдо при будь-якій легітимній діяльності, чого ніяк не скажеш про так званих «іноземних інвесторів». І вони когось обзивають «компрадорською буржуазією». Дається взнаки партokratична наука: бий свого, щоб чужий боявся.

Таку плебейську сутність заангажованих «владотримачів» національні ліберали розпізнають неозброєним оком. Звідси тваринний страх перед правдивою українською національною буржуазією, яка єдино здатна продукувати прогресивні ідеї, якісні товари, надавати модерні послуги, а найголовніше, **змусити усіх нероб незалежно від їхні політичних поглядів і майнового стану працювати на націю у правовому полі.**

В чому полягає суть Конституції України від 28 червня 1996 р., якою завертали ніби цимбал сонцем ті, що прикупили владу в Україні у 1994-2010 роках? У нереальності реалізації більшістю задекларованих прав громадян і у привласненні прав на істину недовченою пожадливою меншістю нефахового політикуму.

Маніпулювання суспільною свідомістю можливе тоді, коли поняття в законі розмиті, неоднозначні, а гарантії не підтверджені матеріальними здобутками. Простягнути ноги за нинішньою Конституцією (одьожкою) в Україні змогли тільки лиш декілька тисяч очільників влади і членів «сімей», та й то з «дозволу» закордонних посіпак. Логічно і лінгвістично невивірений текст Основного Закону України (1976 р.) не сприяв відсічі при перших спробах перекроїти владу.

Замість адекватного відпору тим, хто посягнув, розпочався позачерговий PR-торнадо третьої хвилі лизунів владних волохатих рук.

Форма й зміст цієї Конституції України не відповідає загальноприйнятим нормам Основного Закону. Основний Закон будь-якої держави мусить передбачати найбільш загальні норми й принципи, що відтворюються грамотним законодавцем у формі законодавчих актів і подаються суспільству до виконання відповідно до реалій, що склалися як незворотні. Такою незворотністю в Україні на рубежі 2-го й 3-го тисячоліть стала приватна власність на себе, на результати власної та легітимно відчуженої найманої праці, триєдність прав громадян на життя, свободу і власність, цілеспрямоване формування конкурентного середовища і конкурентоздатності нації і кожного члена спільноти.

При цьому досі навмисно не виписано відповідальності держави за порушення громадянських прав і свобод, а навпаки: держава у особі чиновництва та прислуги усіякими казуїстичними методами і прийомами

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

вдається до самозахисту від «посягань» на її (їхню) відповідальність за порушення законів проти власних громадян.

Тільки лише у люмпенській державі зуміли придумати такий документ, що став вершиною антинародної суспільно-політичної, економічної і жебрацьки духовної псевдонаціональної владної піраміди.

В ринкових умовах Основний Закон мав би вінчувати й увіковічнювати статус-кво: свободу, незалежність та ідейну вивищеність господаря, усіх громадян України, підзвітність і підконтрольність держави і влади громадянству України, пріоритет і привілеї громадян над негромадянами і над державою в Україні.

Іншої конституції національні українські хазяї не потребують. Порожні заклики й закиди стосовно «народу» як єдиного «джерела влади», епітети типу «суверенна і незалежна, демократична, соціальна і правова» настільки засмальцьовані передвиборними гаслами, брудними державницькими справами та хтивими до грошей і слави особами, що віри їм ніхто не йме й за чисту монету не сприймає. І взагалі народ нехтує законами й підзаконними актами, як це роблять владні структурники. Саме на цьому грають і виграють антиукраїнські владні спритники, які швиденько розтасували межі своїх громадське, кооперативне, державне і національне майно, кошти, матеріальні й нематеріальні активи, а пасиви повісили на увесь народ.

Часи пустопорожніх гасел минають безповоротньо. І серед політично заангажованих, і у звичайних людей оцей безглуздий пафос остогидлих можновладців усіх рівнів викликає гірку усмішку, біль в душі від фарисейства й недолугості законотворців. Як повертається язик декларувати Україну унітарною за фактичної наявності суб'єкта федерації – Автономної Республіки Крим? Про яке достойне життя мова, коли пенсії не вистачає для оплати комунальних платежів та кусеня хліба насущного? І то за наявності холених, ситих портретів у телевізійних скринях щохвилини... І то за повної відсутності совісті і честі, коли ллються селеві лави передвиборних обіцянок.

І так кругом і всюди: брехня на брехні і брехнею поганяє!

І не конституційна криза не випускає Україну зі своїх пазурів 20 років поспіль. А глобально орієнтована криза духовності, душевності й системи прав, свобод і обов'язків, щоїх підкинули Україні та українцям антинаціональні й горлопатріотичні сили на етапі інформаційних воєн.

Третє тисячоліття українство вкотре змушують розпочинати все спочатку: з хаосу, і в першу чергу у свідомості й у підсвідомості абсолютної більшості громадян. Над Homo Intellectus української нації восторжествували нашим підприємницьким коштом і доробком гамівні чорносотенні песиголовці, які обіклали непосильною даниною увесь чесний бізнес і вже майже повністю привласнили його разом із владою. Істину ринкового буття заялозили привладні нувориші середнього виду, роду й інтелекту. Народ (громадяни) України продовжує співати тим самим совєцьким «хором»,

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

замість зазирнути у власну душу і розібратися з власною сутністю. Бо, коли в душі лахміття, то її шматують всі, кому не лінь, а нація в зародку загниває, заражаючи імунodefіцитом державу з усіма її атрибутами і в першу чергу з Основним Законом.

З першого читання цього не сповна законного Документа неупередженим ліберальним читачем (а «соціалісти» і «комуністи» охрестили його як буржуазний) звертає на себе увагу інше поняттєве безглуздя й термінологічна маячня. Слово «людина» в українській Конституції чомусь вживається всує, а не йдеться конкретно про **ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ**. Мабуть, на публіку, аби світ знав, які ми, українці, «хароші»...

Замість розмежувати права власних громадян від негромадян на території України автори минулих конституційних змагань і нинішніх (2007 р.) конституційних бульбашок вчергове силкуються на основі національного ВВП на рівні недорозвинених демократій сягнути глобальних меж світових проблем.

Свої люди їм байдуже, окрім, звісно, «своїх».

«Народ», «людина» вже не просто набили оскому, а стали засмальцьованою комуністичною ширмою демагогів настільки, що оте, середнього роду й супер-статку вже нездатне за неї сховатися, аби не дати більшості жити, як у світі живуть. Бо саме в о н о, однозначно і у школі, і у вузі з трійки не з'їжджало, позаяк це за усіх Союзних «времён и народов» була «Державна» оцінка. І понині ця підступна «ТРИЙКА» керує нами усіма: і демократами, і комуняками, і буржуями, і «всем миром голодных и рабов».

Ось з ким нам годиться невпинно боротися й кого слід тримати у їжових рукавицях, оскільки посередницька філософія та ще до того ж психологія типу «моя хата скраю» якраз і доводить державу спільно з нацією до могили, а неуків – до влади.

Олександр Нагорний

ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

III. Конституція України не відповідає ринковим реаліям

Настав час раз і назавжди випростатися й вирватися від тоталітарного стану псевдорівності усіх між усіма, хто здатен конкурувати. **Кожен повинен виборювати конституційні гарантії і їхнє реальне втілення у царині привілеїв громадян України над негромадянами, верховенства права й волі громадян України над законодавчою, виконавчою та судовою владою, реалізацію у повсякденні безапеляційного права вищості громадян над правами держави та її чиновництва.**

Звертає на себе увагу ще одне лицемірство, закладене у Ст. 103 «старої» Конституції України, а саме у частині, що стосується заборони

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

займати певні посади особам, які займаються підприємницькою діяльністю. За глибого аналізу цього, на перший погляд, благого наміру, стає очевидним глупство чи чергова хитрість законодавця. Хоча, споглянувши події синьоапелсинової «(контр)революції» 1991-2010 рр., сплативши усі належні державні побори, а деяким «державникам» мзди, розумієш, як ловко ця братія нас об'єгорила: вгадується чужорідний хист мародерів на «олімпі».

П'ять мастей, і усі краплені, і усі у них в руках і в кишнях. Проте уві грі лишень чотири назви: «тузи», «королі», «дами», «шістки».

Про Президента виписано, а про народних депутатів та працівників Кабміну – завуальовано, як у закладі, де гру запрограмовано на одні й ті ж самі нечисті руки.

Якщо держава правдами чи неправдами віддала частку свого майна у особисте користування громадянам, тоді фактично кожен, хто став акціонером приватизованих підприємств чи засновником (співучасником) інших комерційних структур, є, відповідно до закону, особою, що займається підприємницькою діяльністю. Так само, як і той, хто у інший спосіб придбав активи підприємства.

Можливо, співавтори Основного Закону мали на увазі осіб, які здійснюють підприємницьку діяльність без створення юридичної особи. Але в такому разі, хіба кустарі, як їх колись називали, гірші за найману секретарку чи бодай кухарку? Чи, може, вони при владі пролобіюють своє кустарство (промисел) на більш астрономічні суми, аніж, скажімо, якийсь нафто-газо-вугле-пром-торг-бонза, контрольний пакет акцій якого застряг у руках найвищих посадовців?

Знали б наші «достойники», що автор розвалу ССРСР і рейганоміки, як професіонал з ідеологічних воєн і пропаганди, окрім політичної діяльності був ще й фермером, то й ми б відразу усідомили, що в когось «дах поїхав» на власну ненажерливу користь. Мовчимо вже про экс-прем'єрку України чи сусідньої Туреччини – відверту й відкрити капіталістку.

Тож виходить, що ми в Україні не турки, та й не козаки, а якісь козлаки, що приречені виціловувати руки певним «магам» при владі за те, нас невпинно «доять» і що дещо нам, підприємцям, дозволяють.

Здається, зайво наголошувати, що такий достеменний аналіз законодавства наше вузьколобе лобі пропустить мимо вух і вчергове обдурить певним кмітливим чином спочатку нас, а потім і самих себе: акціонерну діяльність воно підприємництвом не вважає, а саме стриже купони і дозволяє стригти наближеним. Прийдешня влада таких хитромудреців притягне до кримінальної відповідальності.

Надзвичайну небезпеку таїть в собі конституційна регламентація в царині прав та компетенції державних структур і посадовців, на що народ узагалі не має важелів впливу. Подібний, занадто випуклий текст статей

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Конституції, чинить опір оперативному втручанню законотворців у назрілі зміни до законних та підзаконних актів.

Минулі роки свідчать, що суспільство вже замордовано змінами й доповненнями до Основного Закону, які несуть нестабільність і хаос у життя країни і людей.

«Безоплатний» комуністичний популізм (права на житло, освіту, охорону здоров'я, на достойний рівень життя), разом із «нормами прямої дії», виявився звичайними обіцянками-цяцянками. А наш люд, такий звичний до усілякого халявства, дає себе «наколоти» запросто, бо його, як польського пана, «відач по халявах». Хвацько впорснута комуністами суспільна енергія «шарікових» заради того, аби «делать с німі, что хочеш», зіграла історичну роль у триманні ними влади досі.

Якщо ж бути щирими й відвертими, то за такої Конституції мало кому хочеться вкалувати, ризикувати, торгувати чи виробляти корисний продукт. Адже **держава гарантує...** Проте ніде ні слова, чийм коштом. Бо відомо, що щедрим можливо бути лише чужим, цебто державним коштом. А ось своїм власним, сумнівно. За свої, приватновласницькі, аж надто не розженешся. Якщо, звісно, вони не дерибанські, а ті, що позоставилися після сплати належних сум і митарям, і владарям.

Найвищою турботою славетного українського конституціоналіста Гетьмана Пилипа Орлика, чий Основний Закон України побачив світ за 80 років до американського, є і залишиться навіки проблема: **«щоб не було, не дай Боже, пагуби Вітчизні»** [О. Проценко, В. Чепинога Вкрадені принципи. Конституція Пилипа Орлика та основи американської демократії. – Україна, 1995, №7-8, с. 3].

І нині гіркий, кривавий досвід часів Конституції УНР та Законів про тимчасовий державний устрій України 1918 року словами Володимира Сосюри нас застерігає:

**Але настали дні! Спливла з очей полуда,
І ми побачили, де ворог і де брат,
І вибили огонь відплати наші груди
В жадані дні Червоних Свят...
Лакеї зла і тьми! Уже Комуни дзвони
Погребний реквієм для вас гудуть, гудуть,
І падають, як дощ, двірці, корони, трони,
В прокляттях боротьби на сполох гулко б'ють...
Вже небо обняли всесвітні пожари,
І там, де ми пройдем, лиш порох шелестить...
На голови катів ми сиплемо удари —
І мозок на стінах, як холодець тремтить...
Повстав я на куркулика і на його сім'ю.
За це зложу під кулею я голову свою.**

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Але чекайте, з півночі ідуть брати мої,
Веде дівча їх блідеє на чорному коні.
У неї очі чорнії і чорная коса,
Од кулі заговорена, її Комуна звать.

Гарно одягнені люди
За море похапливо тікали,
І, ніби пуп'янки на деревах весною,
Нам груди сонце наливало...
І притуплялися шаблі
Від крові чорної, контрреволюційної,
І скиглили куркулі
На місяць червоний контрибуції...
І танули, як дим, петлюрівські загони,
Бо воювать не став германець-більшовик,
Бо селянин повстав, простяг свої він руки
Усім робітникам без нації тавра,
Й під шелест яворів, під орудійні звуки
До серця притулив кохану владу Рад.

Так РРФСР летить на тьму червоно,
І буржуйам несе вона останній бій.

Коментарі, кажуть, річ зайва. А тим часом «українці працюють у Чехії за гроші, замішані на приниженні й поті» і мріють «приїхати в Україну і зробити революцію», запевняючи, аби не сміялися, що кажуть серйозно...

Тепер, коли ментальні, інформаційні та ідеологічні кайдани в Україні стали слабкою ланкою у самосвідомості й у духові незалежності, у формуванні громадянського суспільства та національного достоїнства, хоче хтось цього, чи ні, мусимо почерпнути з першоджерел отієї правди про себе, про нашу спільну історію й філософію і наповнити нею келих Конституції.

Адже латентно й відкрито існувала, є і буде не малоросійська, а Велика Українська Філософія, не вольності, а Свободи, не панства, а Підприємництва, не «союзів» з «універсалами», а Нації, не підпорядкованості, а Незалежності, не холопства, а Господарництва, не жебрака, а Хазяїна, не бандюги з великої дороги, а Правоохоронця...

Філософія традиційної Української Краси, Мудрості, Доброти, Розважливості, Ретельності й Культури.

Ні на що й ні на кого не дивлячись. Тільки лиш на власне громадянське волевиявлення, на власне республіканське сумління, на своє серце, з вірою у серці, з надією на успіх у боротьбі за реальну благодатну історичну перспективу.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

На щастя, маємо гідний історичний приклад: нашого вченого конституційного достойника, нашого єдиного для усіх українців незнищеного країнина й земляка, який своїм життям і творчістю уособлював і втілював Дух Українського Основного Закону.

Об'єктивно у ринковому суспільстві, де взаємодіють силові поля нелінійного типу (вартість, ціна, дохід, зиск, інтерес, ризик тощо), лінійні складові системи тоталітарного типу (гасло, наказ, субординація, плановість, горизонталь і вертикаль влади, відсутність приватної ініціативи й приватного інтересу, всезагальна безвідповідальність) кам'яним муром стоять на заваді у досягненні ринкового результуючого ефекту – громадянського суспільства.

Альтернативи стійкому спротиву агресивним тенденціям минулого ладу, що пнеться нав'язати нескінченні суспільні протиріччя й обмежити ступені свободи особистоті, економічних стосунків, не допустити ринкових моделей перерозподілу соціальних благ і гарантій, і взагалі вихолостити суттєві переваги ринку і приватної ініціативи над «командною», бути не може.

Олександр Нагорний ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

IV. Аспекти сучасного конституційного процесу в Україні

Конституційні процеси, що відбуваються в сучасній українській історії, до певної міри відображають революційні демократичні перетворення у суспільному, політичному, економічному та етнокультурному контексті нації.

З наукової точки зору, розгляд явищ суспільства чи природи має здійснюватися у взаємозв'язку з максимально можливою кількістю факторів, здатних впливати на такі явища і процеси.

Нинішній конституційний процес в Україні включає щонайменше чотири такі аспекти: суспільно-політичний, ідеологічний, правовий і процедурний.

1. Суспільно-політичний аспект українського конституціоналізму зосереджується на полях політичних баталій, дискусій, полеміки і протистоянь навколо статусу держави України, її соціально-політичного та економічного устрою, співвідношення влади, держави, народу, нації, громадян і взагалі населення.

Особливої гостроти набуває протистояння двох крайніх точок зору в політичній організації влади і держави в Україні, а саме: ліберально-націоналістичної та комуно-соціалістичної. Назви політичних гравців можуть вводити в оману, бо приховують істинну позицію «співвласників» політичних структур. Нічого дивного: поряд з півлегальною (тіньовою) економічною моделлю так само буйно квітне півлегальний (тіньовий)

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

політикум, котрі дзигною круговертяться навколо стабілізації або, відповідно, ліквідації права громадян на приватну власність і в першу чергу на землю.

На превеликий жаль, українські національно-патріотичні сили ні за часів Громадянської війни 1917-1920-х рр., ні за часів визвольної боротьби періоду другої світової війни, аж до початку 50-х років минулого століття, ні упродовж перших двох десятків років суверенної і незалежної республіки України не усвідомили тривіальних історичних реалій цивілізованого ринку.

Як свідчить історія Європи й Америки, що вони тепер слугують чи не найдосконалішим взірцем жаданої демократії, **гарантом національної ідентичності і становлення республіканської державності має бути ніщо інше, аніж ліберальна (буржуазна) демократія і така сама ідеологія свободи й незалежності країни і кожного громадянина.**

Консолідувати суспільство на багато століть поступального розвитку, зміцнити економічні і соціально-політичні інтереси і групи населення вдалося завдяки національному товаровиробнику – платнику податків. Ось чому епоха становлення незалежної України кінця ХХ початку ХХІ ст. символізує нову історичну реальність: **перманентну українську ліберальну, національно-демократичну революцію.**

Сидір Корбут у книжці «Симон Петлюра» писав: «Під революцією розуміють у нас звичайно боротьбу групи, класу чи частини народу за новий устроєво-суспільний і політичний порядок в рамках однієї держави проти тої частини народу, що стоїть на сторожі старих порядків і ставить опір в творенні нового ладу»... «...метою визвольної національної революції є повалити чужий і ворожий порядок і заступити його своїм власним, національним, усунути порядкуючу волю нації пана і самому порядкувати своєю долею».

Що мав на увазі С. Корбут під «нацією пана», невідомо. Будемо вважати, що все ж автор пророкував Україні **усунення нації неукраїнського пана.** Адже в подальшому констатував: «Передвісником і першим етапом такої революції була визвольна революція українського та інших поневолених народів Сходу Європи 1917-1920 рр., що зруйнували стару Московську імперію і поклали на її руїнах перший фундамент під будову своєї нової і життєдайної культури, хоч не були досить сильні і підготовані, щоб одночасно перемогти нове московське завойовництво – більшовизм». Коментарі зайві.

З висоти сьогодення попів десятків тисяч українських сіл і хуторів, десятків мільйонів співвітчизників, яких поклав на вітвар нашої незалежності більшовизм, очумлений комуно-соціалістичною ідеологією, волає до нас, нинішніх і нас, прийдешніх, – витравити у своїх душах отой рабський страх перед будь-ким і виструнчитися у власній гідності й у власній продуктивній справі на рідних теренах.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Нагальна необхідність мудрості й сили українського народу сьогодні полягає у забезпеченні перемоги над вузьколобим недоосвіченим ультра націоналізмом у політиці і безпросвітним розграбуванням нації і держави у господарці. Комуно-соціалізм сам простягне ноги. Якщо не спроможеться конкурувати економічно: комунами та кібуцями з приватними власниками.

2. Ідеологічний аспект конституційності в українському державотворенні полягає у позиціонуванні українства на полі непримиренного протиборства двох провідних філософських, світоглядних течій: матеріалізму та ідеалізму.

На практиці цей двобій означає непримиренне протистояння, аж до бойових дій, між ідеологіями соціал-комунізму та національного лібералізму.

Багато хто в Галичині, як ніде інде, відчув на власній шкірі політв'язницю матеріалістичної більшовицької доби й експансію проти національно-визвольних рухів та ідей, коли кращі з кращих пали жертвою нелюдської філософії державно-матеріалістичного армагеддону.

Тут не зайво нагадати екстремалам справа, що більшість народу не сприймає їхнього «крутого» політичного норову саме через більшовицький аналог прихованого вульгарного матеріалізму: **і праві, і ліві ультра не визнають природних прав людини володіти собою, бути незалежними, і так само володіти результатами власної та законно відчуженої найманої праці, і вільно їх купувати й продавати.**

Якщо в найближчі роки українська національна ліберальна ідеологія у гармонійній триєдності цих понять не опанує Україною, то нація, народ, держава і громадяни знову стануть на хибний шлях безглуздої, бездарної і жорстокої диктатури пролетаріату.

Щоправда, історія вималювала ще й «арабський» варіант розвитку подій, коли навіть найсмачніші доларові «паляниці» не врятують диктатора й диктатуру, якщо понівечено свободу особистості й людську гідність «пересічних» громадян.

Отож, вибір небагатий: або ліберальна демократія, або пролетарський інтернаціоналізм чи різновид фундаменталізму.

Не станемо заглиблюватися у сутність цих понять: вони ще несуть на собі відбитки крові наших українських хлопців у афроазійських та близькосхідних світах.

Інтернаціоналізм ми вже проходили. А ось з ліберальною демократією справа складніша. Хоча позитивний досвід найближчих західних сусідів маємо: традиційно приватновласницькі демократії Польща, Угорщина, Чехія, Словаччина і Туреччина, а також правдиво свободні Литва, Латвія і Естонія.

Наша українська Конституція не має історичного права цуратися принаймні триєдності ідеологем: ринок – свобода – приватна власність.

Це є ідеологеми цивілізованого буття.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Загальнонаціональний фундаментальний зріз ідеології сучасної української нації бачиться таким:

УКРАЇНА=БОГ+ЛЮБОВ*НАЦІЯ+ДЕРЖАВА*СВОБОДА+ВЛАСНІСТЬ¹

3. Правове поле конституціоналізму вимагає, щоб Конституцією України був Основний Закон, а не звід законів чи інструкція високопосадовців, яку не просто змінити або, змінюючи, підлаштовують під «сім'ю».

Некоректний статус-кво на вершині Закону може зруйнувати всю систему влади, свідками чого ми ставали стільки часу. Учасники правових негараздів бовтаються в тенетах хитросплетінь, створених ними ж самими за величезні бюджетні кошти. Начебто ми їх саме для цих невгамовних дріб'язкових побрехеньок наймали на роботу. У них, як бачиться, просто не лишається часу для повноцінного керування державою, для нагального створення умов гідного життя громадян.

Текст Основного Закону мав би бути обмеженим і стислим за обсягом: мислям — простір, а словам – тиснява.

Для порядку наведемо статтю з Великого тлумачного словника сучасної української мови за ред. В. Т. Бусела: «КОНСТИТУЦІЯ – це основний закон держави, що визначає суспільний і державний лад, виборчу систему, принципи організації та діяльності державних органів, основні права та обов'язки громадян».

Поняттєве поле такого документа має включати найсуттєвіші однозначні і непротиречиві терміни, поняття і категорії конституційного права, що вони відпрацьовані вікопомними демократіями та історичним досвідом Українського народу.

У подальших матеріалах подається авторська позиція стосовно правових аспектів українського Основного Закону найближчого майбутнього, яку оформлено у вигляді цілісного «Проекту Фундаментальних Зasad «Конституція України (Основний Закон) XXI століття».

4. Процедурний аспект конституційних процесів має враховувати реальний стан економічної, національної і суспільної свідомості громадян України, рівень правової культури соціуму і його державотворчої активності.

Державні інституції повинні в центрі й на місцях створити належні умови для безперешкодного доступу громадян, засобів масової інформації і усіх зацікавлених осіб до інформаційних, правознавчих і законотворчих процесів і осіб.

¹ Знак * символізує дію множення

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Оскільки Конституція є найвищим Законом, від якого залежить доля кожного, а осіб, які формують бюджет, першочергово, то юридичні й фізичні господарюючі суб'єкти повинні мати пріоритетне право на подання зауважень, пропозицій і доповнень, а також на отримання відповіді по суті від компетентних органів і посадовців. Не можна обійтися без публічних обговорень і дискусій з цієї проблематики.

«Конституційна асамблея» [О. Лютюк Нам потрібна нова Конституція!-Голос України, 28.01.2006], яка би сконсолідувала творчу громадськість України, повинна отримати легітимність, як народом обраний арбітр, що визначить, який з Проектів Основного Закону України і після якого способу доопрацювання подається до Верховної Ради України і до Конституційного Суду для винесення на Всеукраїнський Конституційний Референдум.

Право законодавчої ініціативи, належне відповідним державним структурам, слід переглянути в бік розширення кола учасників, затвердити умови рівноправної участі усіх конкурентоспроможних сторін процесу.

Немає істини у останній інстанції на землі, а тим більше – в Україні. На превеликий жаль, деякі сучасні науковці-історики у своїх фоліантах словом не обмовилися про Конституцію України, коли дешевим «бісером» засмальцьованих слів сипали на барабан понять української нації і держави, не переймаючись суттю власного псевдопатріотизму [Я. Малик, Б. Вол, В. Чуприна, Л. Ребет, М. Розумний, В. Ідзьо, В. Шпак].

Події минулих Президентських (2004, 2010 рр.) виборів, а також виборів до рад усіх рівнів (2006, 2010 рр.) вчергове підтвердили наші сумні висновки десятирічної давнини щодо наспіх, кулуарно скомпільованого тексту Конституції України 1996-го року: нині чинний Основний Закон України не відповідає ані лінгвістичним, ані семантичним, ані правовим, ані регламентним нормам найвищого закону держави.

Численні непорозуміння і конфлікти між Президентом України, Верховною Радою України та Конституційним Судом щодо повноважень керівництва і легітимності нормативно-правових актів, щодо тлумачень певних положень Основного Закону України провокують нескінченні правові й законотворчі колізії, колапс державної системи управління, аж до небезпеки збройного протистояння і антиконституційного перевороту.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Олександр Нагорний

ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

V. Творці орадянщеного Основного Закону України

Чинна Конституція України навіть після вступу в дію Закону України «Про внесення змін до Конституції України» №2222-IV від 8 грудня 2004 року та після двократного перекроювання цієї маніпулятивної норми на догоду певній силі нагадує такий собі скраплений звід конституційних законів, зібрання директивних положень про державні установи та їх очільників.

Детальний, нудний перелік мізерних функцій владотримачів, не сповна реальних, а значить, недолегітимних прав і обов'язків верховних осіб, непрозорість і плутанина з поняттями «народ», «людина», «громадянин», незрозумілий юридичний статус Держави (Ст. 14) поряд із «громадянами, юридичними особами» – це все є лише мізерна крапля у морі недолугостей у сенсі правознавчої некомпетентності й непрофесіоналізму, філософської і політичної заангажованості на позаторішніх «цінностях» ментального КПУшного плебсу, що він прилаштувався до ворожої йому влади разом із пронириливим плебсом ЛКСМУшним...

І немає чому тут дивуватися. Адже цей документ опрацьовували і приймали ті самі одіозні фігуранти, що 19 червня 1991 року схвалили Верховною Радою Української РСР «Концепцію нової Конституції України» [ВВР УРСР, №35 27.08.1991 р., Ст. 466]. Так, про не сповна розуму й мудрості людське україно-холопське око... Мовляв, нехай знають «НАШИХ»... Про всяк випадок витерли з очей геть «РСР»...

А по суті нічого толком не змінилося ні в «дзеркалі», ні у царстві «задзеркалля» КПССного чобота. Щоправда, з керівною роллю партії завдяки масовим заворушенням вдалося розпрощатися назавжди. А ось із фактичним «керівництвом» – зась.

Тут «троянські коні» жовто-блакитного гатунку, які ні мудрості природної, ні освіти університетської фундаментальної, ні праці приватно-власницької до сьомого поту не зазнали, зіграли свою майданно-мітингову РУХніщивну роллю: загнали Україну та її хазяїна у глухий кут, поставили їх обнулених перед своїм люмпенським гонором і перед цілим світом на коліна, як начебто влітку вже настала «голодна кутя»... І метикують, що відплати не буде...

Семантично-диверсійний підтекст нашої новітньої історії самознищення такий:

Секретарі ЦК, обкомів, райкомів КПУ/ЛКСМУ та ними «обласкани» промислові «шнурки» були, залишаються і ще довго налаштовані бути при владі: віднімати і ділити. І ніякі університетські здобутки в науці, жодна логіка чи лінгвістика з її тверезими законами, ніяке право нижче

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

кастованих співгромадян буцімто віками не торкнеться їхньої всемогутності, «не дістане», говорячи їхнім сленгом.

На вісімнадцяти повноформатних сторінках убористого тексту незнищенні нащадки вождів на чолі з Л. Кравчуком витворили таку «утопію», що її до третіх півнів годі дочитати, а затамити й поготів...

А вже 26 жовтня 1993 р. на цілу книгу розіп'яли Проект під назвою «Конституція України» автори колективу (не полінуємося перелічити їх поіменно, аби Вітчизна знала своїх «героїв» потужністю 15 осіб): Голубець М. А., Грошевий Ю. М., Василенко В. А., Заєць А. П., Кампо В. М., Козюбра М. І., Мартиненко П. Ф., Мацюк А. Р., Носов В. В., Пухтинський М. О., Тихонова Є. А., Чумак А. С., Шишкін В. І., Цвік М. В., Юзьків Л. П. У тім числі 4 народні депутати, 9 докторів наук, професорів, 3 кандидати наук, доценти, що вони належним чином «захищені» й незнищенні ні за законом, ні за совістю, ні народним судом. Дійсно, юридичний маразм непідсудний, адже він допоки владотримаючий, бо нелюстрований.

Тепер вже цілком очевидно, що немає толку нам, громадянам майже ринкової республіки України, від такого буйноцвітного бур'яну в неораному свободою конституційному полі.

Горезвісна «ідеологічна багатоманітність» кочовим строем мандрує від згаданої вище Концепції до Проекту, а відтак аж до Проекту Конституції України, розробленої ХДПУ (жовтень 1994 р.). Тут, щоправда, «суспільне життя людини України базується на засадах політичної і економічної багатоманітності та принципах християнської моралі». Так, ніби це статут для православної чи іншої християнської дошкільної установи, а не закон нації, де церква відокремлена від держави. Усім гамузом – єдиновірство і єдину мораль: і недієздатним, і повнолітнім, і громадянам, і негромадянам...

Немає потреби тут без міри цитувати з невдалих і плоских проектів Конституції України від КУН та УРП.

Слід віддати належне невтомному доктору-критику усіх часів і народів України, усіх систем, влад і законів, що потрапили йому в поле зору, панові Степану Іллічу Хмарі, який у статті «**Хто ми? Українці! Господарі своєї землі! (Проект нової Конституції відкриває нашу державу для вітрів з усього світу)**» конкретизував негативні наслідки «безхребетності» Конституції України та плазуючих її творців. Цитуємо: «Кожна держава має свою державну ідеологію. Залежно від цього можна судити про характер держави, про те, чиї інтереси вона захищає. Тому державна ідеологія має бути втілена в Основному Законі, який задекларує правовий програмний механізм для досягнення потрібної мети... ...в ньому закладається ідея побудови космополітичної держави на філософсько-ідеологічних засадах так званого відкритого суспільства, що відповідає

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

інтересам інших держав і транснаціональної мафії, але не відповідає національним інтересам України» [Українська газета, 23 травня 1996 р.]

Цікаво, на якому місці совість, якщо така взагалі присутня, у Я. Кензьора, глазами камери якого дивилася Україна на ту конституційну ніч гвалту і правового нігілізму, а потому на карколомний український політичний і економічний бедлам (особливо в Галичині, де мільйони промислових робітників разом втратили робочі місця й були випхані на рабство в скнаристу Європу) без світла в кінці тунелю?.. І взагалі, де були і є тепер їхні тати й мами...

Лексичні, стилістичні та граматичні відхилення в тексті Конституції від елементарних норм української мови неможливо обійти мовчанням, адже вони є свідченням неписьменності нації.

Глупство, що дехто дозволяє собі скерувати на мізерію сучасного недорозвиненого політикуму, і таких самих науки і освіти України, ми детально охарактеризуємо в монографії «SEMANTICS в Україні», якій судилося побачити світ 2013-го року.

Подібні вибрики недоуків від влади кваліфікуються нами як семантичні диверсії проти держави, нації, народу і громадян, яким вони мали б до скону бути вдячними, що в Україні не відбувся румунський чи навіть німецький варіант національно-визвольної ринкової революції.

Однак, неприпустимі речі, неукраїнські ляпсуси в офіційному тексті Основного Закону країни у ХХІ столітті – це є явища відвертого антидержавного заклоту. С. Караванський [Час, 1 листопада 1996 р.] у публікації «Про мову Конституції» справедливо вимагає **надання майбутньому Основному Закону України державної мовної літературної норми.**

Нижче цитуємо виявлені в тексті чинної Конституції України С. Караванським неточності і неузгодженості термінів і словосполучень з академічною нормою української мови (в дужках – чинний варіант за текстом Конституції України, а **півжирним шрифтом виділено національну норму**):

людські права (права людини); **теперішній кордон** (існуючий кордон); **урядовець** (посадова особа); **співпраця** (співробітництво); **зазіхати** (посягати); **добробут** (благополуччя); **свідчення** (показання); **він і вона мають рівні права й обов'язки у шлюбі** (кожен із подружжя має рівні права і обов'язки); **кожен мусить платити податки** (кожен зобов'язаний платити податки); **прибутки** (доходи); **керувати, урядувати** (управляти); **з обов'язку входять Голова Верховного Суду...** (...за посадою входять Голова Верховного Суду...); **на подання** (за поданням); **персонально, особисто** (одноособово); **шпитальний** (лікарняний); **рівність прав ... забезпечує надання ... рівних ... можливостей** (рівність прав...забезпечується наданням...рівних можливостей); **оборону України... покладено на**

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Збройні Сили (оборона України...покладається на Збройні Сили...); **цензуру заборонено** (цензура заборонена); **нікого не можна позбавити права власності** (ніхто не може бути позбавлений права власності); **здійснюючи...** (при здійсненні); **більше ніж раз; не раніше від дня** (більше одного разу; не раніше дня); **...не прийме закону або не відхилить законопроекту** (...не ухвалить закон або не відхилить... законопроект); **заборонено збирання, зберігання...**(не допускається збирання, зберігання...); **поширення** (вираження); **вияв(лення) політичної волі** (вираження політичної волі); **безплатно** (безоплатно); **заслухування** (заслуховування); **ухвалювати** (приймати рішення)...

На завершення критики деяких Проектів і власне Основного Закону України підкреслимо наступне. Усі вони не відповідають реаліям сучасності, зокрема Європейській Конвенції з Прав Людини внаслідок антиринкової ментальності, ідеології та способу мислення чинного досі українського законодавця.

У тексті Конституції та Проектів на 80-90% обсягу виписано все, що стосується держави та її владних повноважень і охоронних структур, які покликані цю державу-грабіжника убезпечити від народного волевиявлення. Людині позоставили декілька абзаців, а національному громадянину України – декілька рядків. Бо поняття «кожен» невідомо кого стосується і невідомо, хто за тим стоїть.

Ідеологічний імператив «Нація, держава – понад усе!» за 17 років існування сенс Конституції України вихолостився до самовбивчої фрази: **народ, усі без винятку громадяни республіки Україна і навіть найбагатші зрозуміли, що далі так жити не можна.**

Не вистачає тільки лише розуміння істинних причин ідеологічного та суспільно-політичного колапсу й економічного перенавантаження народу, яке з року в рік постає все більш жахливою реальністю.

Таких причин є щонайменше три:

1. Антикапіталістична сутність і ментальність духовного, фізичного, інтелектуального та морального стану громадян України: ми їх обрали, тож нехай вони думають і працюють самотужки... А ми, мовляв, побачимо, чим вони нас здивують. От і побачили очі, що вибрали.

2. Антигуманне, зарозуміле, ринково бездарне й владо- та державоцентричне єство законодавця. Зібралися докупити ліві, праві, центристи та напівкровки від півполітики і, навіть не змовляючись, а за традицією, як вчили у сталенінських школах і вузах, виписали інструктивну цидулку, замішану на дешевому брежнєвському популізмі, про власну небачену досі «значимість і відповідальність», за якою крадеться повзуча ненависть до ідеології і духу свободи, рівності у правах і конкурентності в усіх сферах буття.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Відібрали ганебним шахрайсько-бандитським чином загальнонародну власність у «кожного», розділили її проміж своїх та челяді і глипають безсовісними баньками в натовп: «А ми... А ви... А нам... А вам... буде, буде, буде...».

3. Відсутність матриці перезавантаження, матриці людиноцентричного, егоцентричного не тільки для здирників, але в першу чергу соціоцентричного мислення, діяння й діла в соціумі, в політикумі і в економіці України. Ринкові цінності опинилися в ситуації, образно кажучи, нетренованої мавпи у коп'ютерній залі: кнопки натискати вміємо, а спіймати смисл і «розкусити» сутність картинки, – зась.

Про нормальне для цивілізації XXI ст. громадянське суспільство в Україні мало хто відає достеменно, і найвищі посадовці всерйоз цим не збираються перейматися.

Ось чому чинна Конституція (Основний Закон) України нині є **«найудатнішою», найжорстокішою, наймасштабнішою і найпідступнішою за своєю ідеологічною, економічною і україноненависницькою суттю СЕМАНТИЧНОЮ ДИВЕРСІЄЮ ПРОТИ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН, ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІ І ПРОТИ САМОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.**

Олександр Нагорний ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

VI. Громадянське суспільство: сутність і правове забезпечення

Наші висновки і застереження ґрунтуються як на власному практичному й теоретичному досвіді, так і на досвіді юридичних і фізичних осіб останніх двох десятиліть у царині приватновласницького життя, діяльності і боротьби за права і свободи, які належать цивілізованій людині, а також і на досвіді інших цивілізованих країн.

Зокрема, викладач права університету Чикаго Девід П. Каррі, говорячи не лише про Конституцію США, але маючи на увазі і конституційний процес як такий, підкреслював: **«творці Конституції знали: вона, щоб бути довговічною, повинна промовляти широкими загальними термінами, полишаючи розроблення деталей на майбутніх інтерпретаторів, оскільки «великі накреслення» Конституції мали застосовуватися до безлічі непередбачуваних проблем»** [О. Проценко, В. Чепинога «Вкрадені» принципи. Конституція Пилипа Орлика та основи американської демократії.- Україна, 1995, №7-8, с. 2].

Якщо ж ми в Україні бажаємо, хочемо, вміємо, волаємо і будемо позбуватися синдрому недонаціональних недореспубліканців, а також ганебної практики вважатися недоелітою, то **мусимо поставити собі за мету лібертаріанську конституцієтворчість заради створення реального**

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

цивілізованого громадянського суспільства для себе на своїй рідній землі. І розпочинати цю боротьбу слід із себе, з власних фундаментальних принципів та засад особистісного громадянського становлення розвитку і процвітання.

Тут знову заледве обійдемося без цитування мудрих наших співвітчизників, зокрема, Валерія Семиволоса [В. Семиволос «Семь пальцев» гражданского общества. – Політика, 22.10.1997 р.]:

1. «Для початку слід усвідомити, що громадянське суспільство можуть сформувані тільки лиш свободні і незалежні особистості. Але, як відомо, ні армія, ні держава, ні партії, ні закон – ніщо й ніхто не дають такої свободи і незалежності, як приватна власність. Тобто громадянське суспільство – це такий стан, коли практично кожен громадянин є і може стати власником будь-чого: чи то автомобільний гігант, по можливості, чи то свічний заводик – за бажанням».

2. «Громадянське суспільство – це коли ти ще з материнським молоком всмоктуєш або дещо пізніше, усвідомлюєш: приватна власність – це священна корова. І немає у світі тяжчого злочину, аніж посягання на чийсь (і твою також) власність. А держава зі всіма інститутами й атрибутами – з армією, з поліцією, з судом, законом, парламентом, президентом та ін. – зобов'язана пильно слідкувати, щоби нічий брудні руки не простягнулися до твоєї фешенебельної вілли на узбережжі Криму чи на клаптику землі, з любою для твого ока халупою у якомусь забутому Богом кутку.

Проте таким чином поводитьься тільки держава, що її видресирувало громадянське суспільство... Тож основне завдання громадянського суспільства — це приручення дикої держави».

3. «...будь-яка держава першочерговим завданням вважає якнайглибше і якнайнахабніше залізи громадянину у кишеню... Одначе, якщо знахабніла держава не тільки виверне кишені лояльного громадянина, але ще й розсядеться в бідосі на шії, примовляючи при цьому на вухо: «Як працюєшся? Як поживаєш?», то цей самий громадянин просто зобов'язаний припинити бути лояльним і у ліпшій випадку мусить відправити державних бонз у відставку, а у гіршій – за ґрати, ну а в найгіршій – в еміграцію чи з мосту в Фонтанку [у Дніпро].

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Це останнє має назву революція, після якої не лишається ані держави, ані громадянського суспільства, якщо воно до початку цієї напасти існувало. Навчені гірким досвідом маратівсько-кромвелівських потрясінь, мудрі держави, а саме: Франція, Великобританія чи Німеччина, до такого стану не доводять. Мудрі суспільства – так само».

4. «...суспільство, зденероване зневагою і ошукане передвиброним краснобайством державних мужів, влаштовує своїм обранцям дострокового вселенського прочухана із заморським найменням «імпічмент», після якого народні улюбленці від минулого зарічуться самі й нащадкам своїм до сьомого коліна закажуть «хожденіє в отци нації».

Все разом це називається правом і є невід'ємним елементом громадянського суспільства... Таж всенародні обранці, не зважаючи ні на які декларації, не несуть жодної відповідальності за свої дії і вчинки ані перед виборцями, ані перед суспільством, ані перед державою. Тобто само по собі виборче право без ефективного механізму контролю за діяльністю депутатів не вартує й копійчини. У всьому цивілізованому світі простий, як двері, й ефективний, як пурген при політичних запорах, механізм такого контролю ґрунтується на багатопартійності, яка є складовою громадянського суспільства».

5. «Правова держава головно відрізняється верховенством права – від правил переходу вулиці до контролю за діяльністю такого серйозного інституту, як спецслужба. А за тим, щоб це верховенство ніким не порушувалося, слідкує Конституційний Суд, членом якого в деяких країнах стати набагато тяжче, аніж президентом.

Таким чином, громадянське суспільство – це правове суспільство».

6. «Держава з наймогутнішою в світі армією, з жорстокою політичною системою, з потужним «вовкодавом» КДБ та зі всеконтролюючою КПРС на чолі щезла з карти світу практично за три доби. Спробуйте розвалити таким чином Францію, Великобританію чи Німеччину. Нічого не вийде. Оскільки міць цих держав зумовлена силою громадянського суспільства...

Тут держава вже вимуштрувана суспільством поважати його свободи й навіть охороняти їх. У свою чергу народ

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

стримується від втручань в державні справи з дріб'язкових питань.

Але задля досягнення такого стану суспільству необхідно передо всім вибратися з-під гніту державної міці, тобто самому стати силою – створити власні структури і за їх допомоги перехопити ініціативу й тиснути на больові точки влади доти, доки вона не навчиться ні на йоту не виходити за рамки закону. Закону, вважайте, того, що його продиктувала не держава, а спільнота.

Структурами громадянського суспільства є будь-які незалежні об'єднання громадян. Це – асоціації дрібних і середніх власників, споживачів, різноманітні профспілки. Найрізніші фонди й клуби — від федерації підприємців до ліги сексуальних меншин...

Таким чином, незалежні від держави громадські організації, наукові та навчальні суспільні інституції, опозиційні партії є невід'ємною часткою громадянського суспільства».

7. «...хто володіє інформацією, той контролює ситуацію.

Практичні американці, аби покласти край цій боротьбі, взяли й у самій конституції садонули державу по руках: «Конгресу заборонено видавати закони, що обмежують свободу слова і преси». Жодних обмежень – і крапка. Отже громадянське суспільство може існувати тільки лиш за наявності незалежних преси, радіо й телебачення.»

«Той факт, що Україна ще не є правовою державою — це аксіома.»

«...громадянського суспільства в Україні практично немає, а значить, держава наша недемократична.»

«Ну а підґрунтя громадянського суспільства – середній клас власників: бізнесменів, фермерів, підприємців, висококваліфікованих робітників, високооплачуваної інтелігенції. Чи маємо ми цей клас? Маємо, але тільки у зародковому стані. І доки такий зародковий стан зберігатиметься, громадянське суспільство нікому буде формувати, а значить, ми не будемо мати й повноцінної держави». (Кінець цитати.)

Здавалося б, ми у власних і цитованих публікаціях аж надто повторюємося і чи не на кожному кроці нагадуємо про давно відомі речі. А тут знову за рибу гроші.

У тім то й річ, що не за «рибу»... А за ІСТИНУ: якщо принаймні у трьох авторів думки збігаються,— це означає, що **ЧАС ПРОБУДЖЕННЯ МАСОВОЇ СВІДОМОСТІ В УКРАЇНІ НАСТАВ.**

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Ми усі гуртом, разом і хором покликані історією гамселити у дзвони правди, істини і накопиченої кривди від держави й хамських владників, щоби врешті-решт сполохати неоподаткованих «баронів» та їхніх лівресносців-покровителів: народ іде упевнено до влади, незважаючи на їхню міць, корумповану згуртованість і тимчасові фінансово-економічні переваги.

Ми вже маємо фору у вигляді української національної, людиноцентричної, прогромадянської філософії, методології, доктринології, ідеології, політики, стратегії, тактики і практики патріотичного буття і діяння, перебудови України зі жлобської у лібертаріанську.

Ідеологічна складова ринкового суспільства, як багаторівневої поліфункціональної системи цінностей, які вигідні самодостатнім особистостям, як засвідчив досвід протиборства у ХХ ст., виявилася переможною на усіх континентах і в абсолютній більшості країн (націй).

Світ не знає жодної держави, жодної нації, яка б існувала без ідеології. Ніде у світі громадяни не зазнали такого нищівного удару по національному приватному власникові, як в Україні. Ніхто не може «похвалитися» гіркотою буття віковичного народу в часи вихолощення суті, духу і букви приватної власності, як це було у нас.

Нехай за цих умов хтось від невігластва скаже, що ми в Україні мусимо як взірець обрати певну Західну чи Східну модель організації суспільства, влади, політики чи економіки, правила трансформації в ринкову постіндустрію цивілізацію. А таки випнулися у владу, таки звели нас на манівці. Не будемо тут перелічувати отих на пальцях...

Триєдність складових: філософії, ідеології і економіки у процесі ринкового становлення української нації, держави і громадянства, кожного громадянина, як повноцінної особистості, передбачає триєдину сутність формування: ментальності господаря себе і співгромадян + позитивне світобачення й таке ж повсякденне діяння + активна участь кожного й усіх в економічних, політичних, правових, продуктивних і соціальних процесах країни у межах конституційного поля.

Позбавлення себе і нащадків від засилля минулого й теперішнього рожевопузого «соціалізму» у мізках і вчинках і плекання стрункого, логічно й семантично вивіреного ринкового конкурентного суспільства зі світовим рівнем соціальних гарантій за наш власний український кошт — це є наша громадянська позиція і місія, коли завгодно.

І в часи, коли у світі до нестями чубляться й бомбляться, кожен громадянин України, більш-менш мудрий і освічений, мусить визначитися, з якою державою і нацією йому безпечніше й комфортніше, з якою ідеологією, істиною і правдою, з яким правом і обов'язком пов'язати власну долю й долю спадкоємців.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Мало що вартували б наші дискусії, пропозиції, критика і обурення, якби не вистачило знань і сміливості запропонувати авторський проект Конституції України новітньої ринкової доби.

Фундаментальні засади цього документу подаються нижче.

Олександр Нагорний

VII. ПРОЕКТ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ЗАСАД «КОНСТИТУЦІЯ (ОСНОВНИЙ ЗАКОН) УКРАЇНИ» XXI СТОЛІТТЯ

Розділ I. ДЕРЖАВА І НАСЕЛЕННЯ. ВЛАДА

Стаття 1. Україна – це є нація: республіка, поліетнічна держава з населенням і належними територіями та регіонами на континенті й прибережному шельфі, у повітряному просторі і на інших об'єктах, які окреслюють закріплені законами кордони України. Юридичним втіленням нації є держава Україна і громадяни України.

Україна визначається й керується іншими атрибутами нації і держави, що прийнято у світі й у цій Конституції, у тому числі державними символами, адміністративними, територіальними, суспільно-політичними, економічними, етнічними та етико-культурними ознаками, нормами та принципами.

Чинність, діяльність, припинення статусу й розподіл повноважень та відповідальності населення, держави, органів влади, територій і регіонів України регулюється цією Конституцією й відповідними Конституційними Законами України, які набувають чинності після ухвалення Парламентом України і після вердикту Суду України, за підписом Президента України.

Стаття 2. Населення України складається з громадян і негромадян. Права, свободи і обов'язки, належні державі Україна та її населенню й іншим суб'єктам права, не суперечать чинному законодавству України, у тому числі й легалізованих міжнародних об'єднань, в яких Україна є дійсним членом. Перевагу мають права й інтереси нації України в особі її громадян і держави.

Держава створена й існує в інтересах переважної більшості громадян України, а не навпаки. Україна проголошує найвищою метою громадянське суспільство ринкового укладу.

Громадяни і негромадяни на території України підвладні цій Конституції, чинному законодавству, органам української влади, що їх громадяни України конституційною більшістю формують, змінюють чи ліквідують в межах правового поля. Норма конституційної більшості становить 80% від числа дієздатних громадян України та/або їхніх представників, яким делеговано відповідні функції та повноваження громадянами України безпосередньо.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Стаття 3. Управління Українською державою і населенням здійснюють громадяни України у складі національних державних та громадських органів, структур і об'єднань, які формуються через обрані ними органи законодавчої, державної і судової гілок влади, а також через громадські об'єднання, яким за законом належать відповідні функції і повноваження.

Вищим органом державної влади є Президент України.

Вищим органом законодавчої влади в Україні є Парламент України.

Вищим органом судової влади є Суд України.

Президент України, Парламент України і Суд України складають апарат управління державою і формують відповідно до Конституційного закону органи виконавчої, законодавчої та судової гілок влади, за діяльність яких несуть політичну, юридичну, моральну й матеріальну відповідальність перед громадянами України та громадськими об'єднаннями.

Вищим виконавчим органом влади є Кабінет Міністрів України.

Повноваження, компетенція і відповідальність вищих органів влади в Україні та громадських об'єднань регулюються Конституційним Законом.

Вищі органи влади в Україні і за її межами діють на підставі чинного законодавства, обираються громадянами України, підзвітні їм на рівні обрання й усуваються від виконання повноважень на тому ж рівні відповідно о чинних законів, термінів або дочасно.

Філософія, доктриналогія, ідеологія і стратегія розвитку України встановлюється Конституційним Законом.

Національні інтереси України і населення захищають легітимні органи національної безпеки і оборони, формування правового та юридичного захисту, нагляду за дотриманням законів, прав і свобод людини.

Адміністративний, територіальний, регіональний устрій, система соціальних стандартів, самоврядування і волевиявлення громадян, зовнішньо-політична, економічна та військова діяльність України регулюється Конституційними Законами. Обов'язки та повноваження держави, що делегуються адміністративним органам, територіям і регіонам, регулюються Конституційним Законом.

Усі особи і органи державної влади України підвладні й підсудні відповідно до Основного Закону України і чинного законодавства.

Бездіяльність чи протиправні дії влади і держави, відповідних уповноважених органів і осіб в Україні підсудні на засадах персональної відповідальності.

Розділ II. ЗАСАДИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ЛАДУ. ПРАВА. СВОБОДА. ВЛАСНІСТЬ. ОБОВ'ЯЗКИ ГРОМАДЯН І НЕГРОМАДЯН

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Стаття 4. Конституція (Основний Закон) України гарантує дотримання владою і державою України прав людини і громадянина України на життя, свободу особистості, на власність і на соціальний захист Населення України користується з триєдності невідчужуваних прав людини на життя, свободу і власність з огляду на виконання належних обов'язків і дотримання чинних норм законодавства України. Сукупність прав, обов'язків і відповідальності громадян України і негромадян унормовується Конституційним законодавством.

Вищі органи державної влади України: Президент, Парламент і Суд України обираються дієздатними громадянами України шляхом прямого, таємного і загального голосування.

Громадяни України вчиняють правове волевиявлення через обрані вищі органи державної влади і влади на місцях, а також через громадські об'єднання включно політичні партії. Працівниками державних (регіональних, місцевих) органів влади, членами політичних партій мають право бути винятково дієздатні громадяни України.

Населення України формує та легалізує у органах влади України громадські об'єднання на рівноправних і легітимних засадах у гармонійній єдності прав, свобод і обов'язків за ознаками, які виражають інтереси самих спільностей людей – громадян і негромадян. Легітимізація об'єднань негромадян та/або об'єднань громадян України на підставах, які подаються з-за кордонів України, вчиняється Судом України.

Умови, рівень повноважень і характер функціонування об'єднань громадян і населення України визначається Конституційним Законом.

Стаття 5. Державною мовою в Україні є українська мова. Населення України має право вільно обирати мову мислення й спілкування в межах і обсягах, що не порушують норми законів України. Політичні партії послуговуються винятково державною мовою.

Адміністративний апарат територій і регіонів забезпечує реалізацію прав громадян України стосовно задоволення мовних, культурних, етнічних, релігійних та інших духовних потреб у межах компетенції і повноважень, що передбачені Конституцією і Конституційним Законом.

Стаття 6. Примусова диференціація населення державою, або її органами, або громадянами чи негромадянами за адміністративними, територіальними, національними, етнічними, расовими, релігійними, мовними, медичними, соціальними, фізичними, психологічними чи іншими особистісними ознаками, крім громадянства і підтвердженої вироком суду злочинної діяльності, забороняється.

У випадках добровільного волевиявлення абсолютної більшості громадян України про таку диференціацію ухвалюється відповідний Конституційний Закон України.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Преференції і привілеї громадян України встановлюються законом і є обов'язковими на усій території республіки Україна.

Стаття 7. Усі люди на території України рівні перед законом.

Право власності – рівне для усіх осіб і гарантується у межах чинного законодавства України. Республіка Україна гарантує громадянам захист гарантованих особи, результатів їхньої праці і творчості, власності усіх форм, належної на законних підставах.

Державною, комунальною та громадською власністю в Україні управляють відповідні органи і особи на засадах персональної відповідальності і діють в інтересах громадян.

Громадяни України мають виняткові права на усі їм належні види і предмети власності в Україні, якщо інше не регламентовано чинним міжнародним правом.

Власність осіб і права власності, які зареєстровано в Україні на законних підставах, є недоторканими і охороняються державою, якщо дії власників чи уповноважених органів не порушують закони України, права громадян і чи інших осіб.

Усілякі незаконні посягання на особу і власність, на здоров'я, честь, гідність і достоїнство людини підсудні.

Порушені права власності громадян України, починаючи від дати ухвалення Верховною Радою Української РСР Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року, підлягають віндикації й реституції у повному обсязі і гарантуються винятково громадянам України та/або їхнім спадкоємцям. За відсутності спадкоємців правонаступником вважається місцевий орган самоврядування України.

Безплатна та/або знецінена передача української приватної, державної, комунальної, громадської власності іншим особам в минулому, сьогодні й у майбутньому як в Україні, так і за її межами, забороняється. Розмір оплати встановлюється законом на момент здійснення правочину відповідно до світових цін на відкритих торгах.

Держава забезпечує бюджетним коштом органів влади різних рівнів всезагальний облік і реєстрацію суб'єктів та об'єктів права власності, а також віндикацію і реституцію як провідний спосіб захисту громадянських прав громадян України. Термін подання індикаційного/реституційного позову не обмежується строками позовної давності.

Природні об'єкти України, у тому числі майно, права, кошти, земля, надра, поверхня суші, рослинний світ, ліси, тваринний світ, води, акваторія, підводний, повітряний та ефірний простір передаються у користування, володіння, розпорядження чи у власність резидентам чи нерезидентам на конкурсних засадах відповідно до чинного законодавства України на умовах і в терміни, визначені законом. Безстрокове та/або на довічний термін відчуження природних об'єктів України забороняється.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Перепис населення та інвентаризація власності вчиняється в Україні не рідше одного разу в десять років.

Розділ III. ЛЮДИНА І ДЕРЖАВА. ПРАВО І ЗАКОН

Стаття 8. Найвищим принципом громадянського народовладдя в Україні є рівність прав, свобод, можливостей і обов'язків, а також законотворчості кожного й усіх дієздатних громадян України.

В Україні проголошуються такі принципи права: верховенство права над законом, загальна рівність людей перед законом, презумпція невинуватості, загально-дозвільні принципи законодавства відповідно до норм чинної Конституції України, захищеність від незаконних посягань та невідворотність покарання порушника закону.

Громадяни України мають право на референдум як у державі, так і в місцях постійного проживання.

Права і свободи населення й інших осіб обмежуються за умов настання надзвичайного стану чи війни.

Стаття 9. Людина в Україні – це є найвища цінність. Держава і влада діють в ім'я благополуччя громадян і служать кожному громадянину України.

Матеріальне, фізичне і духовне благополуччя людини, громадянина і сім'ї є найвищою місією держави, влади і колективів громадян України.

Держава і влада України забезпечують реалізацію прав і свобод, легалізованої підприємницької діяльності, вибору професії, захисту людської честі й гідності, життя і здоров'я людини, побутової, економічної, соціальної, екологічної безпеки, захисту таємниці особистого життя і недоторканність персони, якщо це не суперечить чинним законам України.

Право вибору місця проживання, праці і освіти не регламентується, за винятком вимог, передбачених чинним законодавством України.

Свобода слова, преси й інформації в Україні гарантується Конституційним Законом і державою.

Ідейні протиріччя, ідеологічне протиборство і протистояння не повинно порушувати права, свободи і законні інтереси держави і громадян України.

Використання свободи слова та інформації для розголосу особистої і державної таємниці та на шкоду громадянам та/або національним інтересам України тягне за собою карну й матеріальну відповідальність.

Дії, що вчиняються з використанням фізичного насильства, техніко-технологічних засобів, інформаційного простору, фінансово-економічних, ідеологічних, інших пропагандистських чинників і посягань, що порушують суверенні права, свободи, власність і національну гідність та ідентичність української нації, громадян і населення України, підсудні.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Обмеження волі, прав і свобод громадян України і негромадян регулюється Конституційним Законом України і вчиняється згідно з вироком Суду України.

Стаття 10. Громадяни і негромадяни, держава і влада в Україні забезпечують наповнення бюджетів усіх рівнів, дбають про взаємовигідну і гнучку систему оподаткування, мита, зборів, платежів, внесків відповідно до чинного законодавства. Державне казначейство включно усі його підрозділи підконтрольні й підзвітні Парламенту України і виборним органам самоврядування України за належністю.

Мірилом честі громадян і негромадян на території України є кількість сплачених податків, мита, обов'язкових платежів, зборів і внесків до національної скарбниці. Мірилом гуманності держави є недопущення перевищення граничної межі суми сплати податків, мита, зборів і внесків до національної скарбниці у розмірі 33% від суми валового доходу/виручки. Виняток складають предмети розкошів, тютюнові та алкогольні вироби.

Піклування про неповнолітніх, неповносправних і літніх громадян України, забезпечення стандартів достойного людського існування людини є обов'язком держави і влади України, почесною гуманітарною місією громадян України.

Насильство над людиною, яка не порушує норм права і законів, не допускається.

Антидержавна діяльність осіб та бездіяльність влади підсудна. Тортури заборонено. Винні у перешкоджанні здійсненню прав, або у невиконанні обов'язків, або у порушенні Конституції, законів України, прав, свобод чи обов'язків людини, громадянина, держави і влади в Україні притягуються до відповідальності.

Стаття 11. Україна, юридичні та фізичні особи-резиденти мають право міжнародної діяльності на законних підставах.

Міжнародні зносини в Україні і за кордоном здійснюються громадянами, юридичними особами, державою і владою України у межах їхньої компетенції, прав і повноважень, що надаються законами України. Діяльність негромадян регламентується законом.

Пріоритет чужоземного законодавства над законами України затверджується усіма вищими органами державної влади України після референдуму.

Стаття 12. Суб'єктами та/або об'єктами нагляду за дотриманням чи порушенням законних інтересів людини, громадян, негромадян, держави, влади, нації в Україні є Вищі органи влади, органи прокуратури України, громадські об'єднання і громадяни України. Уповноважені особи або органи інших держав і націй можуть вчиняти такий нагляд відповідно до чинних міжнародних документів.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

На території України, у тому числі й за кордоном, правочинність і відповідальність українських суб'єктів і об'єктів правочину належить юрисдикції республіки Україна, якщо інше не передбачено законом.

Права і обов'язки юридичних і фізичних осіб-нерезидентів в межах митної території України встановлюються державою, громадянами, власниками об'єктів/території місця перебування і легітимізуються в органах судової влади, якщо відсутнє законодавство прямої дії та/або згода сторін.

РОЗДІЛ IV. КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

Стаття 13. Конституція (Основний Закон) України є нормативно-правовим актом найвищої юридичної сили в Україні, який прирівнюється до закону прямої дії в першу чергу в частині, що не врегульована чинним законодавством.

Нижчий ступінь юридичної сили конституційного права в Україні належить Конституційним Законам України. Усі законодавчі, виконавчі та підзаконні акти України не повинні суперечити нормі Конституції (Основного Закону) України.

Введення в дію на альтернативних засадах, припинення або скасування дії Конституції України відбувається шляхом всенародного референдуму громадян України згідно з чинним законодавством.

Видання у світ Конституційних Законів, тлумачень, доповнень і змін до Конституції України, легітимізація загального й прецедентного права вчиняється Парламентом України винятково за рішенням Суду України і за підписом Президента України.

РОЗДІЛ V. ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

Стаття 14. Президент України здійснює свої повноваження на підставі цієї Конституції і чинного законодавства України.

Президент України вносить пропозиції до Парламенту й до Суду України з питань формування структур і персонального складу державної влади в Україні.

Президент України має виключне право помилування й накладення вето на рішення органів влади й управління України у межах чинного законодавства, що регламентується Конституційним Законом України.

Президент України є з обов'язку Головою Ради Національної Безпеки і Оборони України.

У разі неможливості виконання Президентом України обов'язків Парламент України бере на себе виконання обов'язків Вищого органу державної влади України.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

РОЗДІЛ VI. ПАРЛАМЕНТ УКРАЇНИ

Стаття 15. Парламент України є верховним законотворчим і законодавчим органом держави і діє у відповідності із законами України. Усі законодавчі та підзаконні акти, ухвалені Парламентом України, підлягають реєстрації, негайному розгляду у Суді України і вступають в дію після вироку Суду України.

Парламент України у разі правової колізії чи суспільно-політичної кризи виступає у якості арбітра між Судом, Президентом і Кабінетом Міністрів України.

РОЗДІЛ VII. СУД УКРАЇНИ

Стаття 16. Суд України забезпечує правочин і діяльність судової влади в Україні винятково на засадах Конституції (Основного Закону) України та чинного законодавства. Суд України у своїх діях керується винятково нормами права і чинного законодавства України у частині, що стосується справи.

Правосуддя в Україні не може бути відокремлене від правових, нормотворчих і законотворчих процесів світової спільноти і вносить до Парламенту й до Президента України відповідні подання стосовно адаптації законодавства України до прогресивних міжнародних норм.

Суд України звітує про свою діяльність перед вищими органами державної влади і перед громадянами України гласно.

РОЗДІЛ VIII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 17. Конституція України, як Основний Закон, її положення й норми є обов'язковими до виконання населенням України, а також представниками влади і держави України.

Усі нормативно-правові акти на території України є правочинними за умови, що вони не суперечать Конституції (Основному Закону) України.

РОЗДІЛ IX. ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 18. Конституція (Основний Закон) України вводиться в дію після всенародного референдуму громадян України за вироком Суду України.

Чинність статей Конституції (Основного Закону) України настає після скасування нормативно-правових актів України, які суперечать вимогам Основного Закону України.

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Легітимізація норм чинного Конституційного законодавства України відповідно до вимог цієї Конституції (Основного Закону) України відбувається у строки, які не перевищують одного календарного місяця з розрахунку на кожну з 18 Статей цього Основного Закону України, і в сукупності становлять 18 місяців від дня набрання чинності Конституції (Основного Закону) України.

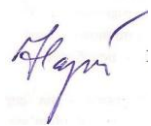
Легітимізацію законодавства України вчиняє Парламент .

Легітимізацію підзаконних актів України вчиняє Президент.

Легітимізація нормативно-правових актів набуває чинності за наступним ухваленням Парламентом і Президентом України після вироку Суду України.

У процесі легітимізації Президент, Парламент і Суд України керуються Конституцією (Основним Законом) України, враховують пропозиції і зауваження громадян і громадських об'єднань України, інших суб'єктів конституційного процесу, надають конструктивні й аргументовані відповіді на скарги, заяви і пропозиції.

АВТОР: Нагорний Олександр Миколайович, громадянин України,
Ід. №1818400077 Фізична особа-підприємець, політик, публіцист
Юридична адреса: вул. Я. Гашека, буд.22-А, кв.17, м. Львів, 79031,
Україна Тел.: +38.032.264.1805, +38.067.3703573

Олександр Нагорний, E-mail: nagornybook@ukr.net

**ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ
СВОБОДИ...
ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРАЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ
КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ**

VIII. Хто заважає українському республіканству?

Поняття Республіка Україна сьогодні майже не вживається ні у владі, ні у соціумі. І не дивно: публічного народовладдя наразі не досягнуто, майданні емоції вдало використані вивищеними над суспільством співгромадянами, сповна окупили капіталовкладення у передвиборні та виборчі процеси.

Конституційних гарантій народного волевиявлення в інтересах самого народу не спостерігається в першу чергу тому, що поняття народ розмите і тлумачиться по-різному: населення, жителі, нація, народність, плем'я, люди у великій кількості.

Конституційні мудрагелі від недавнього минулого, що вичавили з підвалин соціалізму брутальний за своєю некоректністю Основний Закон України і нав'язали його громадянам, були упевнені, що завдяки такій слизькості й неоднозначності понять, набагато легше маніпулювати громадською думкою. І це дозволяє їм якомога довше утримувати владу задля власного збагачення за національний кошт.

На вітвар власної свободи і всенародної НЕВОЛІ УКРАЇНСТВА вони повитягували зі своїх нечестивих гаманів усе праведне й неправедне, гроші і владний ресурс, національну символіку і національне вжиткове та класичне мистецтво, науку й літературу, засоби масової комунікації і авторитет особистостей. Відтак було запроваджено тотальне інформаційне хіп-хап-шоу: «цирк» з національних ефірів, екранів, сайтів та підмостків, аби висмоктати з «населення» останнє: копійки, духовність, віру у Божу ласку, бажання взяти владу й відповідальність на себе.

Єдине, чого їм не вдалося, так це створити достойний наслідування образ національного героя, якщо не згадати про мафіозних «буржуя» і «бригадників» від сусідніх побратимів. Скільки не силкувалися, але ні Олекса Довбуш, ні Устим Кармалюк, ні Павка Корчагін, до речі доволі успішні розбійники з великої дороги, які повстали проти антинародної, як їм здавалося, влади тих часів, – так і не заволоділи симпатіями молоді.

Юним українцям все ще не до снаги розібратися, чому це їм з усіх-усюд уперто нав'язують месіанство іноземних інвесторів, коли українці самі не гірші хазяї.

Чому треба кудись векторувати за якоюсь генетично модифікованою манною євро-американською? Чому врешті-решт з нашою «конкурентоздатною» освітою обов'язково треба кудись подаватися в найми?

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

Чому вдома нехтують високими виробничими технологіями, підмінюючи їх виборчими? І так цілі мільйони ЧОМУ?, на які наша влада не в стані відповісти і не відповість, допоки ми її не виперемо (випремо) нашим рідним пральним порошком «НОВОСТЬ» або нинішнім ЗАСОБОМ МИЙНИМ СИНТЕТИЧНИМ ПОРШКОПОДІБНИМ УНІВЕРСАЛЬНИМ «БЕСТ»-ЕКОНОМ (ТУ У 30779439.001-2000) – ПРАЛЬНИМ ПОРОШКОМ, який НЕ МІСТИТЬ ФОСФАТІВ.

Відповіді на актуальні запитання не є простими з огляду на науковий і теоретичний нігілізм населення й на монополізм у науці діалектичних матеріалістів та псевдокапіталістів – здичавілих і збанкрутілих в епоху всезагального падіння й виживання населення від дикого ринкового свавілля.

Маємо надію, що не вважатиметься марною працею, чи якоюсь там нав'язливою ідеєю гармонійний зв'язок у триєдності полів людського і взагалі суспільного буття: ПРИРОДНЕ ПРАВО (життя, свобода, власність) + ЗАКОН (нація, держава, конституція) + ІДЕОЛОГІЯ (громадяни, ідеї, світогляд), що ми його тут апологуємо натхненні жертовністю й буремністю від національних Кобзаря й Каменяря.

Якщо хтось вже втомився від власної евристичної (інтелектуально-пошукової) внутрішньої пружини і вже не повстає бодай проти себе самого неуспішного, але все ж не полишає думки про виборювання власних прав, свобод і гідності у цієї держави, тоді ще не все втрачено.

Громадянство України має шанс загнuzдати державу у зброю **НОВОГО Й ПРАВЕДНОГО ЗАКОНУ**. Щоправда, однак нездатен в одночасся втілити свою ідеологію в широкий загал. Задля цього мають бути одnodумці, соціальне коло осіб і як мінімум політична партія. І такою партією мала б постанути Ліберальна партія України.

Держава, яка уособлює інтереси влади, сформованої певними заколотниками з вузьких соціальних і політичних угруповань, за жодних обставин добровільно не вийде за межі вирізьблених роками маніпуляцій в шатах ідеологічних полів, де пасуться пригoдовані дійні, м'ясні, сторожові та продуктивні члени череди з пастухом на чолі.

Змінити це невидиме неозброєним оком поле-пасовисько, можливо й погодяться. **АЛЕ ТІЛЬКИ ДО ТИХ ПІР, ЩОБИ НІЧОГО СУТТЄВО НЕ ЗМІНИЛОСЯ...** Щоб ніхто не посмів відкряти «недоторканну» частку «законно» нагpобованого.

Значить, якщо нація і влада, їхні інтереси розходяться в суспільно-політичних, економічних та соціально-культурних народних очікуваннях, прагненнях і результатах, хтось перший мусить скласти повноваження й вийти з гри мирно.

Нація за визначенням не має змоги зникнути з ідеологічного поля битви, бо глобальний світ цього не допускає у найгірших снах. Нація

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

водночас не має права бути настільки непрофесійною, аби не сформулювати й не упроваджувати серед громадян власну ідеологію, тобто не має історичного права розписатися у суспільно-політичній та соціально-економічній недолугості.

Звідси видніється, як жевріє видноколо: **норма поведінки на крайній випадок: контраверсивне рішення для тримачів влади і тримачів нереальних ідей у кабінетах влади з їхньою мудровою антинародною, антинаціональною, а відтак, АНТИ-САМИХ-СЕБЕ ідеологією – ЗНИКНУТИ ЯКНАЙШВИДШЕ І ЩОНАЙДАЛІ від гніву народного, від обов'язку реалізувати право нації на самовизначення, від Конституції правдивої, вище якої є тільки Закон Божий.**

Яскравим і неспростовним свідченням нашої правоти у задумі, написанні й просуванні власного Проекту Фундаментальних Зasad Конституції (Основного Закону) України, який ґрунтується на ринкових нормах цивілізованого співжиття і в Україні і у світі, є аналогічні висновки доктора юридичних наук, на превеликий жаль, досі невідомого в широких політичних колах, Олександра Костенка.

Принагідно подаємо уривки у вигляді тезової квінтесенції позиції, яка, на наше переконання, гармонує з темою цих викладів:

«...конституція, як і будь-який інший законодавчий акт, не може діяти сама. Вона може лише застосовуватися людьми, наділеними волею і свідомістю, виконуючи роль інструмента.»

«1) закон діє лише тоді, коли його застосовують люди;

2) закон діє лише так, як його застосовують люди.

Як люди будуть застосовувати закон, у тому числі конституцію, залежить від стану їхньої волі і свідомості. Цей стан визначається соціальною культурою людей, під якою слід розуміти міру узгодженості їхньої волі і свідомості з природними законами соціального життя.

Однією з найважливіших складових соціальної культури людей є ідеологія. Ідеологія людей – це їхні уявлення про закони матерії-природи, відповідно до яких упорядковуються певним чином їхня воля і свідомість.

Правова ідеологія – це уявлення про закони природного права, відповідно до яких упорядковуються воля і свідомість тих, хто, зокрема, застосовує законодавство (конституцію).

Застосування конституції, як і будь-якого іншого закону, неможливе без наявності певної правової ідеології у головах тих, хто її застосовує. Ідеологія – це свого роду правила, яких має дотримуватися той, хто застосовує будь-який інструмент, пристрій, препарат, законодавство тощо.

Отже, без ідеології неможливе взагалі застосування чого-небудь. Яка ідеологія – таке і застосування. Відсутність правової ідеології у

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

людей спричиняє нездатність до застосування законодавства, конституції.»

«Неадекватна предмету ідеологія закономірно спричиняє неадекватне застосування предмету. Зокрема, протиприродні правові уявлення, тобто такі, що суперечать законам природного права, породжують у людей так звані «комплекс сваволі й ілюзій», який проявляється у вигляді зловживання при застосуванні законодавства, в тому числі конституції.

Так склалося, що українське суспільство, намагаючись позбавитись ідеології волюнтаризму й утопізму комуністичних часів, не здобуло поки що сучасної прогресивної ідеології.» [О. Костенко Конституція та ідеологія: що головніше? – За вільну Україну, 29.06.2006 р.].

«Криза правопорядку в Україні проявляється зокрема у тому, що через відсутність ідеологічного стрижня, тобто ідеологічних правил гри, законодавство стає інструментом, яким люди зловживають, застосовуючи його всупереч законам соціальної природи, відповідно до власної сваволі та власних ілюзій.

Цей феномен зловживання законодавством дуже влучно викрив народ у прислів'ї: «закон, що дишло – куди поверни, туди й вийшло!» » [Там само]. (Кінець цитати.)

Вичавити з себе раба не вдалося, як виявляється, і найвищим «авторитетам» у царині правознавства, законодавства і законотворчості. Не допускаємо думки, що усі вони продалися й поставали олігархами. Одначе, жоден з них не попередив ні 20, ні 16, ні 11, ні 7 років тому про підсадних «качок» у засадничій конституційній «міні» з максимально руйнівничим спеукраїнським ефектом для нації, для держави, для сімей, для кожного громадянина.

Хочемо цього чи ні, але мусимо вбачати злонамірену змову демагогічних політиканів з суспільно-політичною наукою, що поставили українську громаду над прірвою і підзуджують народ крокувати «бодрым (бредово-бедренным) шагом» в упряжці з ярма й дишла, що вони провисають над прірвою у смертельній небезпеці, бо закріплені мотузками лише з одного краю, оскільки іншого краю у їхньої, НАМ вготованої прірви, не видно, а то і взагалі немає...

Звичайно, чий бордель чи ігровий зал, у того й краплені карти, й джек-пот-важелі в руках...

Принагідно звернемося до мудрості минулого, від дбайливих країн і розумних людей: «Коли множаться закони й накази, росте число злодіїв і розбійників» Лао-цзи [Енциклопедія афоризмів/М. Іванова, Л. Стахурська. – Сімферополь, 2004, с. 146].

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

«Усі професії – це заколот фахівців проти дилетантів» Е. Мерфі [Там само, с. 149].

«Слово «конституція» може бути талісманом деспотизму, який заміняє насильство хитрістю» П. Буаст [Там само, с. 188].

«Аби вона була ще гіршою, конституцію слід постійно покращувати» М. Шарган [Там само.]

Фантастично передбачливими прогностами виявилися наші брати-слов'яни: «Не роз'ятрюй рани ближнього; стражденному пропонуй бальзам... Риючи іншому яму, сам в неї потрапиш» [Соч. Козьмы Пруткова. – М., 1981, с. 84].

«Спеціаліст – подоба флюсу: випуклість його однобока» [Там само, с. 90].

Олександр Нагорний ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЛІБЕРТАРІАНСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ І НАЦІЇ

ІХ. Ринкові аксіоми на щодень

Вважаємо аксіомою, що триєдність чинників: Свобода, Приватна Власність і Гідне Життя громадян у власній державі вирізняють цивілізовану спільноту від інших.

Цивілізаційні процеси сучасності народили цілу низку моделей громадянського суспільства з базовим системним комплексом ознак. Оскільки Україна дещо запізнюється з формуванням громадянського суспільства і не в останню чергу через аж надто випуклий нарцисизм правлячих посадовців і через вади у національній ринковій свідомості, то настав час змінити всезагальне ставлення до себе і до держави з точністю до навпаки.

Зрозуміти й діяти у системі вартостей СВОБОДИ (це аж ніяк не воля) для України й українців означає в першу чергу взяти відповідальність за Себе й на Себе, ПОСТАВИТИ СЕБЕ-КОХАНОГО В ПОЗУ ПЕРЕМОЖЦЯ Й УСІМ РАЗОМ ПОСТАТИ НАД ВЛАДОЮ, НАД ДЕРЖАВОЮ, АЛЕ ПІД ЖОРСТОКИМ ТЯГАРЕМ ЗАКОНУ. НЕ ДАВАТИ СЕБЕ ОШУКАТИ НА РІВНІ ВЛАСНОЇ ДОМІВКИ Й НА НАЙВИЩОМУ ВИБОРЧОМУ МАРАФОНІ, ЗАХИЩАЮЧИ СВОЮ КРОВНУ ВЛАСНІСТЬ І СІМ'Ю, СВОЄ ПРАВО, ЩО ЙОГО НАГЛО ВІДЧУЖЕНО.

У ТАКИЙ СПОСІБ САМОМУ, НЕВІДСТУПНО ЗАТИСКАЮЧИ ВЛАДУ У ПОЛЕ ЗАКОНУ, З БОЖОЮ ПОМІЧЧЮ СЯГНУТИ ГІДНОЇ

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

ПРАЦІ, ЖИТТЯ І ПРОЦВІТАННЯ, ДОСТОЙНОГО ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ.

**Такий перебіг подій, порядок всеукраїнського діяння називається
ЖИТТЄВОЮ ФІЛОСОФІЄЮ Й ІДЕОЛОГІЄЮ,
САМОВИЗНАЧЕННЯМ НАЦІЇ.**

Теоретичним лікнепом у цьому виснажливому марафоні можуть знадобитися пропонований тут Проект Фундаментальних Зasad Конституції України і власне процес обговорення й дискусій з цього приводу.

Без тривалої, виснажливої боротьби за Свободу, а значить, за відповідальність, ані цей Проект, ані будь-які інші надії і сподівання реальністю не стануть. Ніхто за просто так не подарує гуманний конституційний і життєвий устрій, цивілізовані правила взаємин між громадянами, державою і на міждержавному рівні, за якими буде досяжною універсальна гармонія і збалансованість інтересів соціуму й політикуму, праці та бізнесу, права і закону, влади і держави, народу і нації, людини і чиновника.

Передумовою для «лазерного» накачування ринкових інтелектуальних «м'язів» громадянського суспільства є об'єднання громадян за політичними, економічними, культурними, етнічними, професійними та іншими інтересами й уподобаннями і публічне декларування своєї позиції на усіх рівнях, гілках і щаблях влади й суспільства.

Є небезпека, що така активність і початкова незбалансованість інтересів може викликати репресивний рефлекс влади. Цивілізаційна жага громади, зазвичай, з порога відкидається рутинерами. Тож маємо зрозуміти й затиснути у мозолистих руках можливий спротив з остраху від кліки «баронів», що вже напівлегально розставили свої «намети» на чийхось полях, степах, узліссях, узгір'ях. Ніхто ніколи не вимагав від них показів і доказів про джерела походження статків, звітів про виконання обіцянок і зобов'язань, посадових інструкцій та обов'язків. А час розплати перед українським народом за політичними, економічними й демагогічними вексями гряде безповоротно.

Не завадить тут заперечити авторам раніше цитованих матеріалів О. Проценку та В. Чепинозі: **ПРИНЦИПИ НЕ КРАДУТЬ, БО ЇХ ВКРАСТИ НЕМОЖЛИВО. ПРИНЦИПИ У ДЕЖАВИ, НАЦІЇ ЧИ ЛЮДИНИИ АБО Є, АБО ЇХ НЕМАЄ ВЗАГАЛІ. Наразі в Україні найвищий діючий принцип – це обман і оковамилювання з боку демагогів під личиною владної еліти.** Нехай хтось наважиться отаке ... вкрати...

Якщо держава і народ не доросли до нації, а населення не усвідомило свою громадянськість, самодостатність, гордість і гідність, бажання чесно й самовіддано працювати на себе, на господаря чи на державу, вимагаючи адекватної винагороди, тобто за будь-яких обставин залишаючись ПРИНЦИПОВИМ, мужньо і наполегливо виборюючи свої права, то у таким

ТИХИМ САПОМ, КВІТУЧИМ ПОЛЕМ ІДЕЙ ДО РЕАЛЬНОЇ СВОБОДИ...

разі є сенс аналізувати стан справ з ПРИНЦИПОВІСТЮ, виводити алгоритм опредмечення ПРИНЦИПОВОСТІ. І бажаний результат не забариться.

У разі відмовки з огляду на те, що слов'янство, мовляв, принципово сите безпринципністю, як мовиться, NO COMMENT.

Півсвіту довели собі й людям, що принципи бувають універсальні й індивідуальні, так само, як і типи державного устрою: США, Канада, Великобританія, Франція, Німеччина, Італія, Іспанія, Португалія чи Норвегія, Фінляндія, Швеція, Данія чи Сінгапур, Японія, Китай чи Куба, Білорусь, Болівія... продовження переліку не має сенсу.

Очевидним є той факт, що нинішні українські «принципові бюджетні лабухи» під «сценою» у глибокій ямі перед черговим Президентом і К^о силкуються щось списати у західних демократій і «по-чорному», і «по-білому»... Таж генетично успадкований безлад у мізках й у вутлих душах з награбованим майном не щезає. За винятком, звісно, обов'язкової індивіду(а)льної «шпаківні» десь поблизу патрона. Хоча на людях видається так, ніби там «порядок в кадрових війсках»...

Ось така тобі, УКРАЇНО й українцю, ФІГ'УРА НАЦІОНАЛЬНОГО ШТИБУ, ЯКУ СКРУТИЛИ В КИШЕНІ І ЗНОВУ КРУТЯТЬ ТВОЇ ЗІРКОВІ «ГЕРОЇ»... ВІД ПЕНТАГРАМИ ТА ВІД БЕЗСОВІСТЯ, але з конкретними ССР (Сам-Собі-Раденький) принципами...

<http://nagornybook>,

<http://vk.com/id107756497>[Документи],

<http://www.usw.com.ua/profile/NagornijOleksandrMikolajovich>,

http://www.facebook.com/profile.php?id=1379612694&ref=tn_tnmn#!/PoliticsUkraine2012/info